

Postag

„Gumifalakba ütközöm...”

Tisztelt Csurka István!

Lassan tizenhét éve élek külföldön. Amióta, 1984-ben – hétéves „helyben járás” után – először hazaengedtek, minden hónapban legalább egyszer otthon vagyok, és naprakész tájékozottsággal rendelkezem az otthoni viszonyokról.

A havi Magyar Fórum rendszeres, a hetilapnak pedig alkalmi olvasója vagyok; a választások előtti időszakban megkülönböztetett figyelemmel forgattam mindkettőt. Csak megerősíteni tudom külföldön élő olvasótársaim tapasztalatait az ország itteni sajtóban történő egyoldalú ábrázolásáról, kiegészítve azzal, hogy a nyugati televíziók számára készült, Magyarországról szóló ún. dokumentumfilmek is hasonló szellemiséget árasztanak, mintha csakis Konrád Györgytől, **Eörsi Istvántól** vagy esetleg Esterházy Pétertől lennének hajlandók idézni.

Sokat lehetne erről és ennek gyászos holdudvaráról még írni, ám most mégis az áprilisi számban megjelent, Számvetés című írásából ragadok ki egy gondolatot, hogy „*az érintetlen, tiszta magyar értelmiség sajnos nem jelentkezett kellő számban szolgálatra*”. Ezt feltétlenül magamra is kell vonatkoztatnom, hiszen korosztályomat – talán kis pontatlansággal – a konszolidáció gyermekeinek nevezem. Óriási lelkesedéssel vettem részt 1989 minden jeles utcai megmozdulásán, és hittem, hogy *a választások után a légiós* – ez én lennék – *hazatér*, kissé fennköltén fogalmazva: felajánlandó az országnak sokéves nyugati szakmai tapasztalatait és helyismeretét.

Hamarosan kiderült azonban, hogy mindenütt gumi-

falakba ütközöm: mindig kiderült, hogy az emigrációra, a nyugati magyarságra – a megnevezés másodlagos – az új kormányzat nem tart igényt: az egyedüli, amit szíves-örömmel elfogadtak, ha kinyitjuk az erszényünket. Csak hát egy magamfajta mezítlábas értelmiségi nem tud jelentős összegeket letenni. Én – életfelfogásom és neveltetésem következtében – *dolgozni akarok*.

Sokan voltunk, akik szeretünk volna az újjáépítésbe bekapcsolódni, ám ehhez – politikai akarat híján – hiányzott a megfelelő hazai kapcsolódási pont. Annyira már valamennyien voltunk „nyugatiak”, hogy a hazatérésre – békés hatalomátvételtől lévén szó – valamilyen szervezett forma jöhetett volna elsősorban számításba, lett legyen az állásbörze vagy valami más megoldás, *ahol a feladatokhoz a megfelelő embereket módszeresen felkutatják*.

Sajnos, ez még csírájában sem valósult meg – tudtommal még tervek szintjén sem –, a konc után kapkodó csődületbe pedig a zöm nem volt hajlandó beállni; talán azért sem, mert egy alapvetően nem pozitív töltésű környezetben nem könnyen verekedtük ki a helyünket, és megtanultuk, hogy *a nem, az nem*, csak hát ha az *elutasítás* – főleg, ha nehezen megfogható, gumifal formában – *otthonról jön, az fáj*. Az itteni *nem*, az része az életnek. És hát ki játssza el szívesen a megunt ripacs szerepét, aki tolakodóan kuncsorog szerepért? Otthon *ugyanazok viszik a prímet, akik – jó káderhez illően – mindenhez és mindennek az ellenkezőjéhez értenek*.

Tóth Ferenc
Frankfurt–Budapest